

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **D. L. A.**, zastoupený JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 14, Podbořany, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 6. 2018, č. j. 17 A 74/2018 – 44, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Řízení o kasační stížnosti **se p ř e r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 4. 2018, č. j. KRPA-144543-17/ČJ-2018-000022, byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění, a byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 20. 4. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2018, č. j. OAM-68/LE-LE05-LE26-PS-2018 (dále jen „rozhodnutí o zajištění dle zákona o azylu“), byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“). Doba trvání zajištění byla stanovena do 8. 8. 2018.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 5. 2018, č. j. OAM-68/LE-LE05-LE29-2018, bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žalovaný dospěl k závěru, že opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu je dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustná.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění dle zákona o azylu podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Plzni, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 18. 6. 2018, č. j. 17 A 74/2018 – 44, zamítl.

[4] Žalobce (stěžovatel) poté podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s., neboť právní následky napadeného rozhodnutí by pro něho dle jeho tvrzení znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Stěžovatel ve svém návrhu neuvedl žádné skutečnosti svědčící o jeho nenahraditelné újmě. Zároveň žalovaný sdělil, že zajištění stěžovatele bylo ukončeno uplynutím lhůty pro zajištění a ode dne 8. 8. 2018 se již stěžovatel v zařízení pro zajištění cizinců nezdržuje. Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti dle § 46a odst. 9 zákona o azylu zastavil.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou naplněny.

[9] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74).

[10] Stěžovatel svoji žádost o odkladný účinek formuloval velmi vágně. Z jeho návrhu není zřejmé, v čem spatřuje nepoměrně větší újmu v případě výkonu napadených rozhodnutí krajského soudu či žalovaného či v případě jiných jejich právních následků, příp. na základě kterých skutečností se domnívá, že v jeho případě jsou podmínky pro

pokračování

přiznání odkladného účinku splněny. Není ani zřejmé, čeho konkrétně by mělo být odkladným účinkem ve stěžovatelově věci dosaženo. Jestliže hodlal stěžovatel přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosáhnout svého propuštění ze zajištění, podotýká Nejvyšší správní soud, že by takový postup směřoval přímo proti smyslu institutu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, zpravidla by tedy v takových případech nebyla splněná zákonná podmínka, podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud však zejména přihlédl ke skutečnosti, že stěžovatel již byl ze zajištění propuštěn, a proto mu v současné době v souvislosti s žalobou napadeným rozhodnutím či s rozsudkem krajského soudu napadeným kasační stížností nemůže vůbec hrozit bezprostřední újma.

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedený návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však soud nikterak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

[12] Podle § 46a odst. 9 zákona o azylu, ve znění účinném od 15. 8. 2017, v případě, že je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění nebo o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ministerstvo neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.

[13] Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda lze v posuzovaném případě postupovat podle citovaného ustanovení zákona o azylu. Zjistil přitom, že usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla zdejší soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžná otázka: „*Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?*“ Uvedené řízení o předběžné otázce je Soudním dvorem vedeno pod označením C-704/17, *D. H. proti Ministerstvu vnitra*.

[14] Nejvyššímu správnímu soudu je rovněž známo, že před Ústavním soudem je projednáván návrh na zrušení mimo jiné § 46a odst. 9 zákona o azylu. Řízení je vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Také výsledek tohoto řízení bude tedy významný pro postup v nyní posuzované věci.

[15] Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. předseda senátu může řízení usnesením přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. V souladu s citovaným ustanovením tedy soud v nyní posuzované věci rozhodl o přerušení řízení, neboť pro rozhodnutí v této věci bude nezbytné vyčkat rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce položené Nejvyšším správním soudem ve věci vedené pod sp. zn. 10 Azs 252/2017.

[16] Po dobu přerušení řízení se nekonají jednání a neběží lhůty podle soudního řádu správního (§ 48 odst. 5 s. ř. s.).

[17] V řízení bude na základě usnesení soudu pokračováno, jakmile překážka pro jeho přerušení odpadne (§ 48 odst. 6 s. ř. s.), tedy poté, co bude o předběžné otázce Soudním dvorem Evropské unie rozhodnuto, popř. nastane jiná skutečnost rozhodná pro řízení ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. srpna 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu